

**ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Рев-45/03
Бања Лука, 25.04.2005. године**

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Драгослава Лукића, као предсједника вијећа, Петра Бајића, Стевана Савића, Смиљане Мрше и Златка Куленовића, као чланова вијећа, у правној ствари тужиоца Д.О.О. «ТАМ- Комерц» Т., против туженог Б. С. из Т., Колективни избјеглички центар Т., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог против пресуде Окружног суда у Т. Гж-344/02 од 21.10.2002., на сједници одржаној 25.04.2005., донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Т. П-268/01 од 10.04.2002. године тужени је обавезан да тужиоцу накнади штету у износу од 1.325,00 КМ са законском затезном каматом од 25.05.2001. године до исплате, уз накнаду трошкова спора у износу од 550,00 КМ све у року од 15 дана од дана правоснажности пресуде под пријетњом извршења.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Т. Гж-344/02 од 21.10.2002. године жалба туженог је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Тужени ревизијом побија другостепену пресуду због битних повреда одредаба парничног посутпка и погрешне примјене материјалног права, с приједлогом да се обје нижестрепене пресуде укину и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Одговор на ревизију није поднесен нити се Републички јавни тужилац изјаснио о поднесеној ревизији.

Ревизија није основана.

У тужби тужилац захтјевом тражи да му тужени накнади штету у износу од 1.325,00 КМ са законском затезном каматом почев од 25.05.2001. године до исплате.

У поступку првостепени суд је утврдио: да је тужени 10.08.2000. године у Служби за платни промет Т., доводећи у заблуду радницу ове Службе С. А., након што је уредно попунио чек бр. Б26975289 на износ од 1.325,00 КМ на име исплате путних трошкова, а по наредби тужиоца, овјерио га својим потписом и штамбиљем тужиоца, за што није био овлашћен, па је на штету тужиоца извршена исплата наведеног износа коју је присвојио; да је правоснажном кривичном пресудом првостепеног суда К-196/00 од 28.02.2001. године тужилац, као окривљени, за наведене радње оглашен кривим због кривичног дјела преваре из чл. 229. ст. 1. Кривичног Законика Р. С., и на основу исте законске одредбе уз примјену одредби чл. 47. и 48. истог Законика, утврђена му казна затвора у трајању од 2 мјесеца, с тим да се казна неће извршити ако тужилац, као окривљени за вријеме од 1 године по правоснажности пресуде не учини ново кривично дјело, а тужилац као оштећени је у смислу одредби чл. 108. Закона о кривичном посутпку упућен на парницу ради остваривања имовинско-правног захтјева; да је тужилац 25.05.2001. године првостепеном суду поднио тужбу против туженог ради накнаде штете и да тужени одбија да тужиоцу накнади тражени износ штете.

Код оваквог стања ствари првостепени суд налази да је кривица туженог доказана правоснажном кривичном пресудом тог суда К-196/00 од 28.02.2001. године којом је оглашен кривим и осуђен за кривично дјело преваре, јер да је на описани начин причинио штету тужиоцу и позивом на

одредбе чл. 154. Закона о облигационим односима, обавезао туженог да накнади штету тужиоцу у износу од 1.325,00 КМ са законском затезном каматом од подношења тужбе 25.05.2001. године до исплате.

Чињенична утврђења и правни закључак првостепеног суда прихватио је и другостепени суд.

Оваква одлука је правилна и законита.

Сходно одредби чл. 12. ст. 3. Закона о парничном поступку («Службени лист СФРЈ» бр. 4/77 до 35/91, и «Службени гласник РС» бр. 17/93 до 32/94, у даљем тексту: ЗПП), сада одредба чл. 12. ст. 2. Закона о парничном поступку («Сл. гласник РС» бр. 58/03 и 85/03, у даљем тексту: ЗПП РС), осуђујућа кривична пресуда представља апсолутни доказ о грађанско-правној одговорности осуђеног лица, па је стога осуђени, у складу с одредбом чл. 154. Закона о облигационим односима («Сл. лист СФРЈ» бр. 29/78 до 57/89 и «Сл. гласник РС» број 17/93 и 3/98, у даљем тексту: ЗОО), дужан да накнади штету причињену извршењем кривичног дјела, за које је осуђен.

У овом случају нижестепени судови су утврдили да је тужени правоснажном кривичном пресудом првостепеног суда К-196/00 од 28.02.2001. године оглашен кривим и осуђен за кривично дјело преваре чијим извршењем је тужиоцу причинио штету у износу наведеном у првостепеној пресуди.

Према томе, наведена правоснажна осуђујућа кривична пресуда против туженог у смислу одредбе чл. 12. ст. 3. ЗПП, представља апсолутни доказ о његовој грађанско-правној одговорности, па су стога нижестепени судови правилно примјенили материјално-правну одредбу чл. 154. ст. 1. ЗОО када су га обавезали да тужиоцу накнади штету у износу наведеном у првостепеној пресуди са законском затезном каматом почев од подношења тужбе 25.05.2001. године па до исплате.

Нису тачни наводи туженог да првостепени суд у току трајања главних расправа није хтио примити на записник протутужбу, ради новчаног потраживања из радног односа (на име плата и других примања).

Из записника са главних расправа одржаних пред првостепеним судом не произлази да је тужени тражио од првостепеног суда да се унесе у записник о главној расправи његова протутужба, нити у списима првостепеног предмета има поднесена протутужба туженог за новчано потраживање према тужиоцу из радног односа, а нити је уз ревизију против другостепене пресуде приложио примјерак протутужбе.

Исто тако, се не може прихватити ни приговор ревизије да је тужилац не плаћањем плата и других примања из радног односа допринио настанку штете, јер је то право тужилац могао остварити подизањем тужбе суду, односно приговором компензације или подизањем протутужбе у току трајања ове парнице, а не извршењем кривичног дјела преваре чијим је извршењем прекршио правну норму одредбе чл. 229. ст. 1. Кривичног Законика Р. С..

Зато је примјеном одредби чл. 393. ЗПП у вези с чл. 456. ст. 1. ЗПП РС, одлучено као у изреци.

Предеједник вијећа:
Драгослав Лукић

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарне
Братић Душанка